

Handlende, samt at vedkommende Forretning er sket for hans Bedrift. Paa den anden Side haves i § 45 en Regel, som kun kræver, at Kommittenten, ikke tillige Kommissionæren, er Handlende. De øvrige ovenfor nævnte Bestemmelser stille derimod ikke særlige Fordringer til Kommittentens Stilling, for at de kunne komme til Anvendelse; saaledes foreligger Handelskommission, naar en privat Person indleverer Malerier, Haandarbejde eller andet til Salg i en Butik, hvor der handles med saadanne Genstande.

§ 5.

I adskillige fremmede Lovgivninger, saaledes f. Eks. den tyske borgerlige Lovbog § 663, den tyske Handelslovbog § 362 og den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 395, er det paalagt Personer, der allerede ved den Form, hvorunder deres Virksomhed foregaar, kunne siges at have tilbudt sig udadtil til at udføre Forretninger for andre, at give Meddelelse, naar de ikke ønske at paatage sig et Hverv, som de have faaet Anmodning om at udføre; Anmoderen vil ofte med Grund kunne gaa ud fra, at Hvervet er overtaget, uanset at han ikke har faaet akcepterende Svar, og kunne lide Tab herved, hvis Overtagelsen ikke finder Sted. Virkningen af Til sidesættelse af denne Pligt er forskellig; efter den tyske borgerlige Lovbog § 663 ifalder Vedkommende kun Erstatningsansvar, efter den tyske Handelslovbog § 362 og den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 395 betragtes han, som om han havde paataget sig Hvervet. Ogsaa i dansk Retsanvendelse kan der paavises Domme, hvorefter Handlende, der af Personer, med hvem de staa i Forretningsforbindelse, anmodes om Udførelsen af et Hverv, blive forpligtede til at udføre dette, naar de ikke inden en vis Tid tilkendegive, at de ikke ville paatage sig Hvervet. Udkastets § 5 indfører altsaa forsaavidt ikke paa dette Punkt en i dansk Ret hidtil ukendt Regel. Man har dog ikke vovet

at give Lovreglen om, at Hvervet i Tavshedstilfælde anses for overtaget, noget vidt Omfang, hvorimod der da ogsaa fra handelskyndig Side har rejst sig Stemmer. Fra den foreslaaede Regels Begrænsning maa imidlertid ikke drages Slutning om, at der ikke i andre Tilfælde kan foreligge stiltiende Aftale om eller Koutume for, at Undladelse af Afslag har Virkning som Overtagelse af Hvervet. Ej heller fornægtes det ved Lovreglens Udtalelse, at Tavsheden overfor en Anmodning om at udføre et Hverv kan foreligge under saadanne Omstændigheder, at den efter almindelige Regler om Erstatning maa paadrage Ansvar.

Den i § 5 foreslaaede Regel forudsætter for det første, at den, til hvem Anmodningen rettes, erhvervsmæssigt driver Virksomhed som Handelskommissionær. Dernæst kræves det, ligesom i den tyske Handelslovbog § 362, at Hvervet skal falde indenfor denne hans Virksomhed. Hvis en Handlende, der sælger Smør i Kommission, men Korn alene for egen Regning, faar tilsendt Korn med Anmodning om at sælge det i Kommission, er han saaledes ikke undergivet Bestemmelsen. Derimod er det ligegyldigt, om han udøver sin Kommissionsvirksomhed alene eller i Forbindelse med anden Virksomhed. Endelig har man opstillet endnu en meget væsentlig Indskrænkning af Reglen for at imødekomme de mod den anførte Betæneligheder, idet man ligesom den tyske Handelslovbog § 362 har indskrænket Bestemmelsen til kun at angaa de Tilfælde, hvor Anmodningen kommer fra en Person, med hvem Kommissionæren staa i Forretningsforbindelse. Medvirkende hertil har ogsaa den Omstændighed været, at der er Kommissionærer, som baade ere Handelskommissionærer og drive denne deres Virksomhed erhvervsmæssigt, men dog kun optræde for visse bestemte Kommittenter, saaledes at de ingenlunde kunne siges ved deres Virksomhed at have tilbudt sig almindeligt udadtil. Det kræves ikke, at den, der anmoder om Hvervets Udførelse,